

Gudstjänst i Abrahamsbergskyrkan söndagen den 6 mars 2016

Midfastosöndagen – Livets bröd.

Gammaltestamentlig läsning: 2 Mos. 16:11-18

Epistel: Första Petrusbrevet 2:1-3.

Evangelium: Johannesevangeliet 6:24-35.

Psaltarpsalm: Psaltaren 107:1-9.

Mitt i fastan kommer en söndag som handlar om livets bröd.

Till en galen värld där motsättningarna mellan dem som *har* och dem som inte *har* blir allt skarpare kommer evangeliets berättelse om bröd som räcker åt alla och som räcks åt alla.

Hela det sjätte kapitlet i Johannesevangeliet kommer att vara grunden i min predikan idag. Detta för att få ett perspektiv på dagens text som är hämtad från den mellersta delen av kapitlet. Predikan handlar om **begreppen hunger och törst– materiell och andlig, - då och nu.**

Kapitlet börjar emellertid med berättelsen om hur Jesus bispisar fem tusen män, förutom kvinnor och barn, så att alla blev mätta av fem kornbröd och två fiskar och så att tolv korgar fylldes med det som blivit över när alla ätit sig mätta. Detta skedde sedan Jesus och lärjungarna farit över den Galileiska sjön och mycket folk följt efter dem, och det ledde till att människorna som sett vad som hände ville göra honom till kung. Han hade ju visat att han kunde lösa deras största problem – bristen på mat.

(Här finns paralleller med Ps. 23 i Psaltaren och med frestelseberättelsen i Matt. 4.)

Här följer nu den del av Johannesevangeliets sjätte kapitel som är dagens evangelietext som utgör den första delen av Jesu undervisning om brödet. Scenen där dagens text utspelar sig är Kafarnaums synagoga. Den som vill och kan får stå upp och lyssna till texten: **Joh. 6: 24-34 läses.**

Här, med den 34:e versen slutar den första delen av Jesu undervisning om brödet, som ju gick ut på att det är, och alltid har varit **Gud** som ger både det bröd som vi alla behöver för att leva, och som med Jesus nu ger oss det andliga brödet som ger evigt liv.

Den andra delen av Jesu undervisning om brödet börjar med orden i vers 35, som också ingår i dagens evangelietext och som lyder: ”Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta.”

Här betonar Jesus verkligen tydligt hur avgörande **ny** situationen för människorna är i och med hans ankomst. Den som ser och **tror på vad hon ser**, skall ha evigt liv.

Judarna förargade sig på att han sagt att han var brödet som kommit ner från himlen, och de sade: ”Är det inte Jesus, Josefs son? Vi känner ju hans far och mor. Hur kan han då säga att han har kommit ner från himlen?”

Jesu svar går ut på att alla som läst vad som står i skrifterna hos profeterna och **lyssnat till Fadern, och lärt av honom**, kommer till Jesus i tro. Alltså: det finns ingen ärftlig utkorelse för det judiska folket, utan var och en måste ta ställning till Jesus som den av Gud utlovade Messias.

Det här att var och en måste ta ställning själv är egentligen inte nytt, utan Gud har alltid krävt av människan att hon ska förkasta eller ta emot hans erbjudande om nåd och hjälp.

Den stora skillnaden är att Jesus gör anspråk på att vara något mer än en av GT:s profeter. Han har sett Gud, Fadern, eftersom han kommer från honom och är ett med honom.

”Den som har sett mig, han har sett min Fader”, säger Jesus längre fram i Johannesevangeliet.

Här precis som tidigare blir Jesus snart avbruten av invändningar från åhörarna. ”Hur kan han ge oss sitt kött att äta?” Och Jesus förtydligar sitt budskap ännu mer, ja, han gör det intill det outhärdliga.

Dagens text följs av berättelsen om hur många av hans lärjungar drar sig tillbaka och inte följer honom längre. ”Det är outhärdligt, det han säger. Vem kan stå ut med att höra på honom?” Detta leder till att Jesus frågar de tolv: ”Inte vill väl ni också gå er väg?” Han får då svaret av Simon Petrus: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och vi förstår att du är Guds helige.”

Kapitel 6 hos Johannes handlar om brödet/maten som vi äter för att leva, och om det eviga livets bröd, Jesus själv, men det handlar också om utkorelsen, vem får del av Guds gåvor? Judarna såg sig som Guds egendomsfolk, utvalda för en särskild uppgift i Guds frälsningsplan. De blev oerhört kränkta av att få höra att det inte var självklart genom deras börd med tillhörigheten till Guds folk. På samma sätt kan man mycket väl tänka sig att de tolv, som Jesus utvalt som sina speciella sändebud, sina apostlar, kände sig säkra på att deras plats i himmelriket ändå var säker. Likväl säger Jesus i slutet av kapitel 6, att han vet att en av dem är en förrädare.

Jesus talar om sin död och uppståndelse och **förbindelsen** mellan detta skeende och oss som ser och hör om det. Förbindelsen är **nattvarden**, för det är ju om nattvarden han talar. Om gåvan till oss, som kommit efteråt, den heliga måltiden, då Jesus Kristus på nytt ger sig själv åt oss i brödet och vinet. Johannesevangeliet saknar berättelsen om nattvardens instiftande, men det sjätte kapitlets ingående förklaring av dess betydelse är en omistlig del av Jesu undervisning.

Vi har så få möjligheter att komma utanför den verklighet som vi har runt omkring oss just för stunden och få kontakt med vårt andliga liv, men vi har dopet och vi har nattvarden. Båda är enkla handlingar som ger oss möjlighet att få stadga och kontinuitet i vårt andliga liv. I dopet har vi en gång för alla förts in i gemenskapen med Kristus och församlingen genom en rit som ger oss del av Jesu död och uppståndelse. I nattvardens mysterium, som är vägens sakrament får vi påminna oss själva och varandra om vad som hänt i vårt dop. Det är en väg in i det gudomliga, en möjlighet till kontakt med det andliga inom oss själva och hos varandra. Det finns en fin introduktion till hur nattvarden firas här i Abrahamsbergskyrkan i det nya numret av Livet.

”Mitt kött är verklig föda, och mitt blod är verklig dryck.” De orden antyder just förbindelsen mellan Jesu kropp och brödet som vi bryter och äter i nattvarden, och mellan hans blod och vinet som vi dricker. **Det är så, som det nya förbundet upprättas.**

Det är så, som förbindelsen mellan Jesu död och uppståndelse och vår tro på vad han sagt och gjort upprättas. Den enkla måltiden bestående av bröd och vin blir på så sätt medlet att få del av livet. **Nådemedlet.**

”Liksom den levande Fadern har sänt mig och jag lever genom Fadern, skall också den som äter mig leva genom mig.”

De ord som verkade så fränstötande på många av dem som hörde dem för första gången, har säkert samma effekt på många av oss idag. Den otäcka påtagligheten i ordvalet finns ju där fortfarande och blir till en stötsten. När Jesus stod där i Kafarnaums synagoga kan man tänka sig att han pekade på sig själv när han sade: ”Detta är brödet som har kommit ner från himlen, ett annat bröd än det som fäderna åt. De dog, men den som äter detta bröd skall leva i evighet.”

För att Jesus provocerande ord ska bli till ett erbjudande om räddning, krävs att vi inser hur vi har det ställt. Vi måste bejaka vår egen faktiska belägenhet. Vår hunger och törst efter något som ger oss kontakt med det gudomliga inom oss – med det som inte är av denna världen. Så kan alltså nattvarden också bli en möjlighet att lägga av våra bördor och få känna oss lösta från det som tyngt oss.

Vi står snart vid vägs ände beträffande missbruket av vår planets resurser. Vår kollektiva skuld blir alltmer tydlig. Det gäller murar, taggtråd och stängda gränser och annat liknande för att stänga ute dem som verkligen behöver vår omsorg. Det gäller också oss personligen, när vi rannsakar oss själva och ser vad vi hade bort göra, och vad vi borde ha låtit bli att tänka, säga och göra. När vi ser vår egen prekära belägenhet, kan vi bara instämma i Simon Petrus ord: ”Herre, till vem skulle vi gå?”

Utkorelsen – vem är det som får del av Guds frälsningserbjudande? Lika lite som då, kan vi nu hävda något försteg eller privilegium på grund av kristen tradition eller uppväxt. Vi måste inse vår egen situation och välja vår väg. Erbjudandet gäller dig och mig nu.

Nattvarden är en fantastisk gåva till oss. Den enkla riten med brödet och vinet ger oss en öppen väg till gemenskap med Jesus Kristus och med varandra.

Här är det inte tal om någon förändligad, och till luftig teori förvandlad filosofi eller upphöjd etik, utan tvärtom en stötande påtaglig människa som pekar på sig själv och säger: ”Jag är det levande brödet, som har kommit ner från himlen. Brödet jag skall ge er är mitt kött, jag ger det för att världen skall leva.”

Jesus vet att kroppens behov av att få näring för att leva är något som alla kan förstå och acceptera. Därför är det budskapet centralt i hans undervisning och tecknet i form av de fem bröden och de två fiskarna som räckte till så många syftar till att visa att Gud har makt att föda sina barn, men också att **nu har något nytt hänt**: Den messianska tiden är inne, den av Gud utlovade frälsaren har kommit, han har smorts till kung, men också inför sin begravning, av kvinnan med nardusflaskan, som vi kan läsa om i en av texterna för två söndagar sedan, och nu står han här och talar om sin förestående död och vad den innebär.

Det är verkligen ett budskap om liv och död, **och på liv och död**.

Hans åhörare där i synagogan tog ställning, och det får vi också göra.

Vi får ta del av nattvardens gåvor. Vi får gå ut med budskapet om Kristus och dela med oss av Kristi kärlek i praktisk handling.

”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds helige.”

Amen.